

La finestra oberta

CRISTINA MONTOLIO

Salaris baixos i lloguers alts: on arribarem?

Ens escandalitza quan llegim que el nivell del salari mínim del país veí del sud ja és, després de molts anys, més alt que el d'Andorra.

Mentrestant el nombre d'aturats creix un 9,5% i sembla que no passa res, que no diuen res, que no s'analitza res. I el projecte de pressupost pel 2020 no sembla pas que hagi d'incidir en la qüestió.

Ara sí que ja ens podem començar a preocupar.

I el ministre Jové, la mateixa setmana, declara que el dia de la Constitució no es tanca perquè és dissabte.

Que si l'empresa i l'empleat arriben a un acord... quin acord? Segurament l'assalariat agafarà el dia festiu que li convingui a l'empresa, perquè així es funciona, i no cal dir-ho amb la boca petita. Pel Govern, el que mana és aquell que teòricament omple la caixa i la resta, com la conciliació familiar... és un problema de segon ordre, o, simplement, no és un problema.

Quan parlem de la Constitució, tot i que no tothom la pot celebrar, estem parlant efectivament del pilar sagrat de les nostres institucions. És una evidència que el Govern, que neix de la Constitució que vam aprovar el 1992, la respecta... menys si cau en dissabte, que deu ser el dia menys «constitucional» de tota la setmana.

Pel que fa al dia de Meritxell la re-

gla de mesurar és una altra. Aquí sí que, s'escaigui en el dia que sigui, tot tancat i barrat!

Són molt alarmants tots els discursos, els arguments i les declaracions que es fan per justificar l'injustificable.

La gent del carrer està cansada de les taules de treball, comissions, actors implicats, transversalitats... perquè el que tenim al final són salaris baixos, lloguers pels núvols, i la cistella de la compra cada vegada més buida.

Ho hem de dir amb les paraules que s'escauen: estem esdevenint un país pobre.

Molts fills han de tornar a viure amb els pares, després de comprovar, decebuts, que no poden fer front a les despeses. Perquè pagar el lloguer s'ha convertit en una despesa extraordinària per a molts.

Ens està petant tot a les mans, davant de les mirades de reüll d'una administració incapaç de fer front a la problemàtica, perquè no vol enfrontar-se a qui s'ha d'enfrontar.

Ja veuríem què diria la població dels estats veïns si no es respectés la festivitat de la Constitució, a Espa-

nya, el 6 de desembre, o, a França, el 14 de juliol.

Salaris baixos i lloguers pels núvols són a l'ordre del dia. Andorra ja no és aquell país al qual la gent venia a treballar per guanyar-se la vida dignament.

Els joves ja gairebé no poden emancipar-se i els padrins que han fet créixer el país s'han d'escurar les butxaques perquè la pensió de jubilació no els arriba.

Ara que s'acosta el 14 de març hauríem de recordar la Constitució: «Article 32

L'Estat pot intervenir en l'ordenació del sistema econòmic, mercantil, laboral i financer per fer possible, en el marc de l'economia de mercat, el desenvolupament equilibrat de la societat i el benestar general.

Article 33

Els poders públics han de promoure les condicions necessàries per fer efectiu el dret de tothom a gaudir d'un habitatge digne.»

Aquests són dos mandats constitucionals que caldria respectar. ≡
Consellera del comú d'Ordino per Progressistes-SDP